

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
Βιρῆνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δὲν ἀκούομεν σήμερον τὴν κλαγγὴν τῶν
ὀπλῶν, ἀλλὰ τὰς φωνὰς τῶν Ἀγγέλων.

Δὲν βλέπομεν σήμερον καπνὸν πυρίτιδος,
ἀλλὰ καπνὸν λιθάνωτοῦ, καίόμενον πρὸ τῆς
φάνης τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ.

Δὲν ἀκούομεν τὰς ἰαχὰς τῶν μαχομένων,
οὐδὲ τὸ προσκλητήριον σάλπισμα τοῦ πολέμου,
ἀλλὰ τὸ ἅγιον προσκλητήριον τῆς Ἐκκλη-
σίας: «*Δεῦτε, ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη
ὁ Χριστός, ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν, ἕνθα
ὁδοῦναι ὁ δαίτης.*»

Τὸν λόγον ἔχει σήμερον ἡ Βηθλεὲμ, Βη-
θλεὲμ ἡ ἐλαχίστη, ἐξ ἧς σήμερον ἐξέρχεται
Ἰησοῦς καὶ Ἄρχων εἰς τὸ νὰ ποιῶνται
τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Χάρις εἰς τὸ γεννώμενον Βρέφος, ἡ ἀνθρω-
πότης δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀρχαίαν σκληρό-
τητα καρπὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ εἶνε
ἡ νῦν εὐγένεια, ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ φιλαν-
θρωπικὰ ἰδρύματα, ἄγνωστα εἰς τὸν ἀρχαῖον
κόσμον.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀνέχεται τὸν πόλεμον
μέχρις οὗ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ βασιλεία
τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ζητεῖ τὴν
ἐξόντωσιν τοῦ βαρδάρου ἀλλὰ τὴν κατάπαυσιν
τῆς ὕβρεως αὐτοῦ, τὸν φωτισμὸν αὐτοῦ, τὴν
ἀπὸ τῆς ἀμαθίας ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀνέχεται τὸν πόλεμον,
οὐχὶ ὡς ἐπίθεσιν ἀλλ' ὡς ἀναγκαίαν ἀμυναν
κεκτημένου θεοῦ δικαίου.

Παύει σήμερον πᾶσα συζήτηςις περὶ ὀπλῶν,
πᾶς λόγος περὶ γηίνων πραγμάτων τὸν λόγον
ἔχει ἡ Βηθλεὲμ.

Ἀρκετὰ ἐξήσαμεν τῇ σαρκὶ καὶ τῇ ὕλῃ ζή-
σωμεν τι σήμερον τῷ Θεῷ καὶ τῇ μελέτῃ τοῦ
ἀπορρήτου μυστηρίου, ὅτι θεὸς ὁρᾶται: ἐπὶ γῆς
καὶ τὼς ἀνθρώποις συναναστρέφεται. Ἡ ἄρσις
δὲ πάσης ἐπηγείου φροντίδος καὶ ἡ ἀνάστασις
τοῦ νοῦ εἰς τὰ ἐν Βηθλεὲμ συμβαίνοντα, τοῦτο
ἡ ἀρίστη τῆς ἡμέρας τιμὴ, καὶ εὐάρεστος εἰς
τὸ γεννώμενον βρέφος λατρεία.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τὸ ὕψιστον τῶν γεγονότων ἐν τῇ ἱστορίᾳ
τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-
σοῦς, μονογενὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ, θεὸς ἀληθινός,
ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατέρχεται
ἐξ οὐρανῶν, σαρκοῦται ἐκ πνεύματος ἁγίου
καὶ διὰ Μαρίας τῆς Παρθένου γίνεται ἀν-
θρώπος.

Ἔχει νὰ δείξῃ μᾶλλον γεγονὸς ὁ κόσμος!
Τίς δ' ὁ παῖς αὐτὸς Ἰησοῦς;

Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, ὅπερ εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεν-
νήσεως αὐτοῦ εἰς δύο ἀντιθέτους ὁλως μοί-
ρας διχάζεται τὴν ἀνθρωπότητα, οἱ μὲν δέχον-
ται αὐτὸν Φῶς ἐκ φωτὸς Θεοῦ ἀληθινὸν ἐκ
Θεοῦ ἀληθινοῦ, οἱ δὲ ἀπλοὺν ἄνθρωπον ἐξ
ἀπλῶν ἀνθρώπων, υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς
Μαρίας.

✱

Καὶ οἱ μὲν πιστεύοντες τὸ πρῶτον εἰσὶν
ἐκατομμύρια λαῶν γονιπετούντων καὶ λατρευ-
όντων τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἄρρητον παρα-
μυθίαν ἐν ταῖς εὐτυχίαις καὶ δυστυχίαις αὐτῶν
ἀρῶνται, εἶνε οἱ οἴκοι τῶν τιμίων καὶ χρηστῶν
ἀνθρώπων, εἰς ὧν τὰς καρδίας βασιλεύει αἰῶ-
νιος γαλήνη καὶ εὐτυχία, οἱ δὲ τούναντιον
φρονούντες, εἶνε μικρὰ τίς τάξις, εὐγενῶν συ-
νήθως καλουμένων, τῶν διατηρουμένων ἐν μεγά-
ροις ἰδιωτικοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, συντηρουμένων
ὑπὸ τοῦ φόρου καὶ τοῦ ἰδρωτὸς τοῦ λαοῦ, τρε-
μόντων εἰς τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου καὶ οἵτινες
μόνον ὅταν ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτου κλίνης εὐρε-
θῶσι μόνοι, πάσης ἀνθρωπίνης βοηθείας ἐστε-
ρημένοι, τότε μόνον νοοῦσι τὸ ἀναφελὲς τοῦ
πλούτου καὶ τῶν τέως ἔργων αὐτῶν τὸ μά-
ταιον καὶ ὡς σύγχρονοι παραβάται ἀναφωνοῦν-
τες τὸ «*Νενίκηκας Ναζωραῖε!*» ζητοῦσι περὶ
τὴν τελικὴν δόσιν τοῦ βίου αὐτῶν τὰ μυστήρια
καὶ τὴν βοήθειαν Ἐκείνου, ὃν δι' ὅλου αὐτῶν
τοῦ βίου διὰ λόγων ἢ ἔργων ἐσκώψαν καὶ
ἐπολέμησαν. Εἶνε ἐνὶ λόγῳ οἱ οἴκοι τῶν ἀν-
θρώπων ἐκείνων, ὧν τὰ στήθη μόνον γηίνης
καὶ ὕλικας φροντίδας καταβιβρώσκουσι καὶ εἰς
ὧν τὴν καρδίαν εἶνε ἄγνωστος ἡ γαλήνη καὶ
ἡ εὐτυχία.

Ἀληθῶς δυστυχεῖς, ἐν τῷ ὕλικῳ αὐτῶν
πλούτῳ.

✱

Ἀλλὰ διατί ἐκπληττόμεθα! μήπως ὁ γέ-
ρων Συμεὼν ὀνομάσας τὸν Ἰησοῦν «*Φῶς εἰς
ἀποκάλυψιν ἔθνων*» δὲν ἀπεκάλεσεν ὡσαύ-
τως αὐτὸν καὶ «*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» καί-
μενον εἰς πᾶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν;

Ἀντὶ σήμερον γεννώμενον βρέφος εἶνε θεὸς
καὶ ἄνθρωπος, πρὸ τούτου δύνανται καὶ ἀνα-
στήσει.

ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τοῦ φωτὸς κατὰ
τοῦ σκότους καὶ τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕ-
λης, νίκης, ἣν περιφανῶς διὰ πάντων τῶν
αἰῶνων ὁ Χριστιανισμὸς αἶρει;

✱

Ἐνδοξοὶ τῆς γῆς Βασιλεῖς καὶ σοφοὶ πα-
ρῆλθον καὶ οὐδεὶς μνημονεύει αὐτῶν, ἐνθ' ὁ-
πισθεν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ ἐκατομμύρια
λαῶν τρέχουσι καὶ προθύμως ἐν τῷ ὀνόματι
αὐτοῦ πίπτουσι μάρτυρες, ἔτοιμοι εἰς πᾶσαν
περίστασιν καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ πλοῦ-
τον καὶ δόξαν, τιμὰς καὶ χλιδὴν, τὰ πάντα
νὰ θυσιάσωσιν ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς διδασκα-
λίας τοῦ γλυκυτάτου Διδασκάλου τῆς ἀνθρω-
πότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

✱

Ἐντεῦθεν πόσον δικαίως ὁ ὑμνωδὸς Πα-
τριάρχης Ἀνατολῆς, ἀφ' ἐσπέρας, τῆς ἐορτῆς
τῶν Χριστουγέννων, ἔνθους μετὰ τοῦ Δαβὶδ ἀ-
ναφωνεῖ πρὸς τὸν Αἰώνιον Βασιλέα Χριστὸν
λέγων: «*Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ὁ Θεός,
Βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ Δεσπο-
τεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.*»

✱

Ἀλλ' ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦν ὁ μόνος καὶ μέγας
ἀναμενόμενος λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου δὲν ἀπο-
δείκνυται μόνον ἐκ τῶν ὑστέρων μεγάλων γε-
γονότων τῆς ἱστορίας, κυρίως ἀποδείκνυται
ἐκ τῶν καταπληκτικῶν προρρήσεων τῶν δύο
μεγάλων Ἐθνῶν, τοῦ ἐνὸς ἔχοντος τὴν Π.
Δ. ἐξ Ἀποκαλύψεως, τῶν Ἑβραίων, τῶν δὲ
ἐχόντων περτωτισμένην τὴν διάνοιαν διὰ μόνου
τοῦ σπαρακτικῶς λόγου, τῶν Ἑλλήνων, οἵτι-
νες διὰ τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἐξήρθησαν
εἰς δυσθεώρητα ὕψη τῆς ἠθικῆς τελειότητος.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Ὁ Νόμος καὶ οἱ τύποι, αἱ θυσίαι καὶ τὸ
αἷμα τῶν τράγων καὶ μόσχων, δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ καταλλάξωσι τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ
Θεοῦ.

Ταῦτα πάντα ἦσαν ἐξωτερικοὶ τύποι ἀπαι-
τεῖτο ὁ μέλλων νὰ ποιήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν
καταλλαγὴν, τὴν κυρίως καὶ οὐσιώδη μεταβο-
λὴν τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν.

Οἱ προφῆται, οἱ σοφοὶ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους,
ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου φερόμενοι προ-
κατήγγειλαν τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι λυτρωτὴν
τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτῶν το-
σοῦτον σαφῶς καὶ λεπτομερῶς καὶ περὶ τοῦ Ἰη-
σοῦ προλέγουσιν, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἦσαν
σύγχρονοι καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ.

✱

Οὕτως ὁ Ἰακώβ πρὸ 1700 προλέγει ὅτι
οὐδέποτε θέλει ἐκλείψει Ἀρχων ἐκ μιᾶς τῶν
12 φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὀνομάζει ρητῶς,
ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἐστὶν τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Μωϋσῆς πρὸ 1600 ἐτῶν προλέγει ὅτι
ἐλεύσεται μέγας προφήτης ἐν μέσῳ τοῦ Ἰ-
σραὴλ, ὅστις θέλει διδάξαι τὴν δικαιοσύνην καὶ
τὴν ἀλήθειαν «*αὐτοῦ ἀκούσεσθε*», ἂν δὲ μὴ
ἀκούσωσι τοῦτον.

α) Θέλουσιν ὑποδουλωθῇ ὑπὲρ ἔθνους ὅπερ
θέλει ἔλθει μακρόθεν ἐπ' αὐτοὺς ὡς ὄρμημα
ἀετοῦ (Ρωμαῖοι).

β) Θέλει πατάξῃ αὐτοὺς ὁ Κύριος ἐν ἔλκει
πονηρῷ.

γ) Θέλουσι διασκορπισθῇ ἀπάτριδες καὶ
αἰχμάλωτοι ἀπὸ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς
γῆς.

Ὁ Ἡσαίας πρὸ 752 ἐτῶν προλέγει ὅτι ἡ
γέννησις τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ προφήτου
θέλει εἶσθαι ὑπερφυσικὴ, διότι θέλει γεννηθῇ
ἐκ Παρθένου καὶ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως
ἀπὸ 2 χιλ. ἐτῶν ἐπαναλαμβάνει ὑπὸ τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ Μαρίας τῆς
Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

Ὁ αὐτὸς προλέγει ὅτι πρὸ τῆς ἐλεύσεως
τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ προφήτου ὃς ἔλθῃ ἑ-
τεροῦ διδασκαλίας, ὁ πρόδρομος, ὅστις θέλει
διδάσκει εἰς τὴν ἐρημὸν «*φωνὴ βοῶντος ἐν
τῇ ἐρήμῳ*» ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου εὐ-
θὲως ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς περιγράφει λεπτομερῶς τὸν βίον,
τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ πάθη τοῦ μέλλοντος
λυτρωτοῦ.

Ὁ Μιχαὴλ ἕως τέλους πρὸ 700 ἐτῶν
προλέγει καὶ τὸν τόπον τῆς Γεννήσεως τοῦ
μέλλοντος λυτρωτοῦ, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ Βη-
θλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, δὲ ὁ Δαβὶδ προλέγει
ὅτι βασιλεῖς Ὀρσοῖς καὶ βασιλεῖς Ἀράβων
καὶ Σαβᾶ δώρα τῷ μέλλοντι λυτρωτῇ προ-
σάξουσιν.

Ὁ Ἀβδακούμ πρὸ 600 ἐτῶν προλέγει
ὅτι τὸ Βρέφος τοῦτο θέλει γεννηθῇ ἐν φάτνῃ
τῶν ἀλόγων. «*Ἐν μέσῳ δύο ζώων γνω-
στήσει*», ὁ δὲ Ἡσαίας ὀνομάζει καὶ τὰ
εἶδη τῶν ζώων: «*Ἐγὼ βοῦς τὸν κτητάμενον
κατ' ὄναρ τὴν φάτνην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.*»

Καὶ ἕως τέλους ὁ Δανιὴλ διὰ τῶν πολυ-
θυρήτων αὐτοῦ ἐβδομάδων ὀρίζει ἐπακριβῶς
καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐλεύσεως τοῦ μέλλοντος

κοινὴν ἐστὶν καταλήγουσιν εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ μέλλοντος λυτρωτοῦ.

✱

Μεταβαίνομεν εἰς τὸ ἕτερον μέγα ἔθνος
τῶν ἐλλήνων, ὅπερ διὰ τῆς αἴγλης τῆς δια-
νοίας αὐτοῦ καὶ τοῦ σπαρακτικῶς λόγου φωτι-
ζόμενον ἀνέχθη διὰ τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ εἰς
τὸς ὕψιστας, κατ' ἀνθρώπον σφαίρας καὶ τῆς
ἠθικῆς τελειότητος.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Τὸ Πρωτοδικεῖον Χίου καὶ Μιτυλήνης

Ἄλλὰ διατί ἐκκληττόμεθα ἰ μήπως ὁ γέ-
ων Συμεὼν ὀνομάσας τὸν Ἰησοῦν «Φῶς εἰς
ἀποκάλυψιν ἐθνῶν» δὲν ἀπεκάλεσεν ὡσαύ-
τως αὐτὸν καὶ «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» κεί-
μενον εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν;

Ἄν τὸ σήμερον γεννώμενον βρέφος εἴνε θεὸς
ἢ ἄνθρωπος, περὶ τούτου δύνανται ὅ ἅπαν-
τήσωσιν ἑκατομύρια λαῶν 20 ὁλοκλήρων
αἰώνων, μετὰ λατρείας πρὸ τοῦ Σταυροῦ αὐ-
τοῦ γόνυ κλινόντων καὶ ἐν τῷ Σταυρῷ μόνῃ
τάς ὑψίστας νίκας ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν αἰρόντων.

Ἄν δὲ ὁ Ἰησοῦς χωρὶς νὰ εἶνε Θεὸς ἐ-
σφετερίσθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, στηριχθεὶς
ἐπὶ τῆς εἰδεχθεστάτης ἀπάτης, τότε βεδνῶς
ὁ Ἰησοῦς πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ Θεὸς ἀληθινός,
ἐπὶ τοῦ ψεύδους τὴν ἐξυτοῦ τιμὴν καὶ λα-
τρείαν στηρίζας (ὁ Κύριε, σύγγνωθι ἐπὶ τῷ
συλλογισμῷ τούτῳ, δὲν διαγράφει ἡ καρδιά ἐν τῷ
προφέρει τὸ στόμα.)

Ἄλλ' ἐκ τῆς ἱστορίας, γνωρίζετε ὑμεῖς, ὅ
ἀναγνώσται, ἂν ἐπὶ τοιούτους ἀγῶνας δύνανται
νὰ στηριχθῇ τὸ ψεῦδος :

Περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔν μόνον οἱ ἀγῶνες ἐπα-
ναλαμβάνουσι πρὸς ἀλλήλους : ζητήσατε τὴν
εὐθυλίαν σας ἐν μόνῳ τῷ Ἰησοῦ καὶ ἐσώ-
θητε, καὶ ὅπως ὅσω προβαίνουσιν οἱ αἰῶνες,
τοσοῦτον μᾶλλον στηριζομένην καὶ ἐπὶ μᾶλ-
λον θριαμβεύουσιν βλέπομεν τὴν διδασκαλίαν
καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰησοῦ ! Τὰ ἦθη ἡμερώ-
τερα, ἢ λατρεία θερμότερα, οἱ Ναοὶ πληρέ-
στεροι, τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας ἐξόχως
θαυμάσια, ὁ πολιτισμὸς χριστιανικότερος καὶ
ἢ ἐν γένει ἀτμόσφαιρα πνέει τὴν γλυκείαν
αὔραν τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως καὶ ἀδελφo-
ποιήσεως.

Σποραδικὰ ἀτοπήματα ἀντίξοα πρὸς τὴν
ἀρετὴν, δὲν παρακωλύουσι τὸ ἔργον τοῦ Εὐαγ-
γελίου, ὡς δὲν παρακωλύει τὴν πορείαν τοῦ
πλοίου, ὁ ἀντιθέτως τοῦ πλοῦ ἐπὶ τοῦ σκά-
φους βαδίζων.

Ὁ ἐπινίκιος ὕμνος ψάλλεται καθ' ἑκάστην
ἐν τοῖς Ναοῖς, διότι καθ' ἑκάστην ὁ Ἰησοῦς
ἀπελευθεροῖ ψυχὰς ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ σκό-
τους.

Γνωρίζετε λοιπὸν ὑμεῖς, ὅ ἀναγνώσται,
ἂν δύνανται ποτὲ ἐπὶ τοιούτους αἰῶνας νὰ στη-
ριχθῇ τὸ ψεῦδος, ἀφοῦ μάλιστα ὡς ψευδὴς
ὁρησκεία ὁ Χριστιανισμὸς ἐπὶ ὁλοκλήρου
αἰῶνας κατεδιώχθη, οὐρανομήκεις δὲ πυραὶ
ἠνέθησαν πρὸ τοῦ Σταυροῦ, ὅ οἱ μὲν ἀπι-
στοὶ θεωροῦσιν ὡς μωρίαν, οἱ δὲ πιστοὶ ὡς
ἀδναμιν Θεοῦ καὶ Θεοῦ Σοφίαν !

Καὶ εἶδε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης λαμπρότερον
θρίαμβον τῆς νίκης τοῦ χριστιανισμοῦ, τῆς

τῶν ἀλόγων. «Ἐν μέσῳ δύο ζώων γνω-
σθήσεται», ὁ δὲ Ἡσαίας ὀνομάζει καὶ τὰ
εἶδη τῶν ζώων : «Ἐγὼ βοῦς τὸν κτητάρμενον
κατ' ὄναρ τὴν φάτην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ».

Καὶ ἔως τέλους ὁ Δανιὴλ διὰ τῶν πολυ-
θρυλῆτων αὐτοῦ ἐβδομάδων ὀρίζει ἐπακριβῶς
καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐλευσεως τοῦ μέλλοντος
λυτρωτοῦ.

Προσοχῆς ὡσαύτως ἄξιον ἐστὶ ὁ Ἡσαίας
περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ
μέλλοντος λυτρωτοῦ λέγει, διὰ μὲν τὴν κα-
ταγωγὴν «ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ
ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου
αὐτοῦ» (τούτέστι ὅτι τὴν ἀρχὴν ἔχει ἐν ἐξυ-
τῷ) καὶ ἡκαλεῖται τὸ ὄνομα μεγάλης βουλῆς
ἄγγελος, θαυμαστὸς Σύμβουλος, ἰσχυρὸς ἐξου-
σιαστὴς, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλον-
τος αἰῶνος : περὶ δὲ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ,
ὅτι ἀποστέλλεται ὅπως εὐαγγελιστῇ τοὺς
πτωχοὺς, ὅπως ἰάσεται τοὺς συντετριμμένους
τῇ καρδίᾳ, ὅπως κηρύξῃ αἰχμαλώτοις ἄρσιν
καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν καὶ ὅπως παρηγορήσῃ
πάντα τεθλιμμένον καὶ δυστυχῇ.

Προχωρῶν ὁ μεγαλοφωνότατος εὗτος Προ-
φήτης λέγει προσέτι καὶ ποῦ γεωγραφικῶς
θέλει ἀναλάβῃ τὸ νέον φῶς τοῦτο : «Ἐν γῇ
Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλεὶμ, ὅδον θαλάσσης πέ-
ραν τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὸν τέως ἐν σκότει κα-
θήμενον λαόν».

Προλέγων δὲ τὴν μέλλουσαν δόξαν τῆς Ἱε-
ρουσαλὴμ, ἐμπλεως θείας ποιήσεως ἀνασωνεῖ
Φωτίζου, φωτίζου Ἱερουσαλὴμ ! ἡκεῖ γὰρ σοὺ
τὸ φῶς καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλ-
τε» ὅτι θέλousi μεταβαίνει εἰς αὐτὴν οἱ βασι-
λεῖς καὶ πάντα τὰ ἔθνη τῆς Γῆς.

Καὶ ὅντως δὲν ὑπάρχει ἔθνος καὶ λαὸς τῆς
γῆς, οὗς ὁ ἱερός προσκυνητὴς δὲν ἀπαντᾷ κυ-
ρίως κατὰ τὰς ἐορτὰς εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς
ἀγορὰς τῆς Ἱερουσαλὴμ. Μένει δὲ ἑλθαμβρος
πρὸ τῆς διπλῆς προρρήσεως τῆς εἰς Ἱερουσα-
λὴμ συσσωρεύσεως πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς
γῆς, καὶ ἐκ τῆς προρρήσεως τῶν Προφητῶν
καὶ ἐκ προρρήσεως τοῦ Ἰησοῦ.

Κλείομεν ἐκ τῆς προρρήσεως ταύτης τῶν
Προφητῶν ἀναφέροντες τὴν τοῦ Ἀββακούμ
ὅτι «ὁ ἐρχόμενος ἦξει καὶ οὐ χρονίεις», πρόρ-
ρη-ἰσοδύναμος πρὸς τὴν πρόρρησιν τοῦ ἀλ-
λου τοῦ Σωκράτους ἐν τῇ ἀπολογία αὐτοῦ.

Εἶνε ἄρα γε πάντα ταῦτα τυχαῖα καὶ ἀνόξια
προσοχῆς γεγονότα ; Βεβαίως ὀχι, διότι ἂν τὸ
διέφορα βιβλίον τῆς Π. Δ. ἐγράφοντο ὑπὸ δι-
σφόρων συγγραφέων, εἰπινες αἰῶνας ὁλοκλή-
ρους ἀπ' ἀλλήλων ἔζησαν, ὡς ἦσαν βλέπο-
μεν ἐνότητά πνεύματος καὶ ὅτι πάντες ὡς εἰς